

Když už jsme zvládli tréninky, bylo třeba se konečně dosáhnout nějakého opravdového sjezdu, nač jsme se s toorně všichni těšili! Tento okamžik nastal pak na 1. Máje. V předvečer jsme lodě přetáhli k bývalým jatkám či Stavebnímu podbíku u Porákovu mostu a schovali do houští u řeky. // Tehdy se ještě nekradlo!! // Na a po povinné účasti v prvomájovém průvodu, jsme přeběhli k OSP, odvázáli lodě, svlékli se z tepláky TJ Konopa, navlékli šortky nebo plavky, dali lodě na vodu, nasedli a vyrazili. Byl to rok 1952. Bylo tehdy pěkné počasí a celkem teplo. A tak jsme už pádlovali k Sedmí špičům, propluli úspěšně první peřeje, dojeli do Rájova, kde jsme přenašeli jez, pa míjeli Zlatou Korunu, Dívčí Kámen, opět s peřejemi, a pod ním si udělali malou přestávku. Pak pokračovali kolem Cáb, U Rybáků, U Rybů a dojeli do Boršova k železničnímu mostu. Zde jsme zakotvili, vytáhli lodě na břeh, uložili na kolečka a odvezli je na nádraží Boršov. Zde jsme pak čekali na příjezd vlaku od Bědřovic, pak naložili lodě do vlaku i sebe do vagonu a odjeli do Krumlova, kde na nás čekal už na nádraží nákladák fabriky, který nás i lodě odvezl za řízení Pepy Litvana až k loděnici na Tavírně. Byl to krásný den, krásný zážitek, krásná parta! Premiéra se tedy vyvedla - a taky jsme se doma i ve fabrice pochlubili-

Tím však naše vodařina neskončila. Získali jsme vodácké sebevědomí a tak jsme vyráželi, bylo-li hezky na vodu častěji, zatím jen na Vltavu. Léta běžely, tým se rozrůstal, vznikl i oddíl mládeže, jehož prvními členy byli především děti rodin stávajících členů // Švehlíci, Vítkové, Slepánkových, Slípkovy, Pazderkové, Rakoušovi, Wimmerovi, Maurerovi, Pechových, Píckovi, Doležalovi, Studených, Barvířových, Doležalových, Kubešů, Píckových, atd.

V roce 1954 uskutečnil oddíl vodáckou "Zápečtovou cestu" po Vltavě z Českého Krumlova do Davle // 5 lodě / 10 osob / V roce 1956 pak po Lužnicích ze Suchdola nad Lužnicí na soutok ~~Mlýnský náhon~~ Lužnice - Vltava ~~soutok~~ Každoročně jsme uskutečnili v době dovolených týdenní či 10denní plavby po Otavě, Blanici, Vydě, Malši, Sázvě, Želivce, Volyňku, Zlatý potok, část Dyje atd. Při vyšším stavu vody, jsme sjížděli i potoky v okolí. Projížděli jsme se pochopitelně po Lípě, po Rožmberku Horusickém rybníce atd. Tyto vícedenní jízdy byly vždy spojovány i s kulturně-poznávací náplní // návštěvou hradů, zámků, divadel, koncertů, ale i výrobních závodů formou předjednaných exkursí, vždy byla zařazena i návštěva muzeí a historických objektů.

Stravování se řešilo při těchto cestách vždy z vlastních zdrojů, t.j. vařením a málokdy bylo využito veřejného stravování. Jednou z nepsaných zásad bylo, že celá akce musela být uskutečněna s co nejmenšími nejnižšími finančními náklady, čili restaurace, hospody a jiná zařízení byla téměř tabu. Zato se vždy vozila litrová fľaška RUMu, mezi vodáky nazvaného "Vodácká tinktura", ale konzumace toho tradičního nápoje byla jaksi řízena palcem našeho ředitele Františka Němce. / to bylo tak, že Frantík držel pevně láhev a palcem ukazoval pokud se mohl z fľašky žíznivec osvěžit. A fungovalo to dobře, ažto nikdo neměl možnost se zlinkovat.

Zažilo se při plavbách fůra legrace, přičemž vše v míře slušnosti, kamarádství a vzájemné pomoci a podpory. A to zůstaly po léta vždy milé vzpomínky. Žel, v průběhu let již řada kamarádů od vody odešla na věčbost, nikoliv pro utonutí, nýbrž věkem či nemocí.

Všichni ti, kteří stáli u kolébky vodáctví v Konopě, pak ve Slavoji či nyní ve Stantu, ať to byli muži, ženy, dorostenci či žáci jistě nezapomenou po celý další život na chvíle krásné na vodě, při táboráku, ve stanu a to i přes někdy nepřívětivé počasí